

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Ing. M. K.**, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2, proti žalovanému: **Městský úřad Český Brod**, se sídlem Husovo náměstí 70, Český Brod, ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ZZN Polabí, a.s.**, se sídlem K Vinici 1304, Kolín, zast. JUDr. et Mgr. Tomášem Sequensem, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, č. j. 46 A 68/2016 - 153,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Osoba zúčastněná na řízení a žalovaný **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Černohouse, advokáta se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 2.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhala ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vydání územního souhlasu ze dne 12. 4. 2016, č. j. MUCB 7934/2016 (dále jen „územní souhlas“). Územním souhlasem byla umístěna stavba osoby zúčastněné na řízení (dále také „stavebník“) „posklizňová linka se skladem obilovin a kukuřice v areálu ZZN Polabí v Klučově včetně úprav zpevněných ploch a oplocení“ na pozemcích p. č. 4/1, 4/2, 3/2, 2, 5/1, 5/4, 5/3 a 109 v katastrálním území X (dále jen „stavba“).

[2] Žalobkyně uvedla, že je vlastnící pozemku p. č. X, na něm stojícího rodinného domu č. p. X a pozemků p. č. X a X v katastrálním území X. Stavba zasahuje do užívání nemovitých věcí žalobkyně jak hlukem, tak světelnými imisemi. Stavba podle žalobkyně podstatně mění poměry v území a nemohla být umístěna jen na základě územního souhlasu, neboť ji vzhledem k jejím vlastnostem nelze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) bod 16. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „stavební zákon“).

[3] Krajský soud žalobě vyhověl a územní souhlas prohlásil za nezákonný. Předně poukázal na to, že územní souhlas je jednorázovým zásahem s trvajícím účinky, přičemž účinky trvají po dobu platnosti územního souhlasu, a je-li v této době stavba realizována, pak neomezeně. Dospěl k závěru, že podle ustálené judikatury je územní souhlas vydaný podle § 96 stavebního zákona zásahem ve smyslu § 82 odst. 1 s. ř. s., a je tedy možné se proti němu bránit prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Byť byla otázka právní povahy územního souhlasu opětovně předložena k posouzení rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (viz usnesení NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 As 436/2017 - 35), neshledal krajský soud důvod pro přerušení řízení do doby rozhodnutí rozšířeného senátu, neboť nic nebrání tomu postupovat dle stávající jednotné judikatury.

[4] Dále uzavřel, že ačkoliv žádná z nemovitých věcí ve vlastnictví žalobkyně nehraničí s pozemky, na nichž má být realizována stavba na základě napadeného územního souhlasu, lze mít s ohledem na povahu stavby za to, že jí žalobkyně může být přímo zkrácena na svých právech. Vzdálenost mezi stavbou a rodinným domem žalobkyně je asi 35 m, obě stavby jsou od sebe odděleny jen pozemní komunikací, po které však má být vedena doprava ke stavbě. Žalobkyně přednesla hájitelné tvrzení, že v důsledku provozu stavby může být významným způsobem dotčena na vlastnickém právu k rodinnému domu v podobě tzv. imisí, a to zvýšením hlukové zátěže a zhoršením kvality ovzduší, jednak v důsledku provozu samotné stavby, jednak v důsledku nárůstu dopravy způsobované stavbou a dále obtěžováním odrazy světla od obvodového pláště sil.

[5] Krajský soud poukázal na to, že z územního souhlasu nelze seznat, jak žalovaný stavbu kvalifikoval z hlediska § 96 odst. 2 stavebního zákona, případně ve spojení s dalšími ustanoveními tohoto zákona. To je v rozporu s § 15a odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), podle něhož musí územní souhlas obsahovat údaje o splnění podmínek pro vydání územního souhlasu, tedy odůvodnění. Tvrzení, že stavba splňuje všechny podmínky dle § 96 odst. 1, 2 a 5 stavebního zákona, není údajem o splnění podmínek pro vydání územního souhlasu. Z územního souhlasu nelze zjistit, jak byla stavba právně kvalifikována z hlediska § 96 odst. 2 stavebního zákona, což zakládá jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Zásadní obsahové nedostatky územního souhlasu neumožňují soudu přezkoumat úvahy, jimiž se žalovaný řídil při posuzování otázky, zda stavba splňuje podmínky pro vydání územního souhlasu. Význam tohoto požadavku zřetelně vystupuje do popředí s ohledem na obsah vyjádření žalovaného k žalobě, v němž teprve odůvodnil podřazení stavby pod konkrétní písmeno § 96 odst. 2 stavebního zákona a jím odkazovaná ustanovení téhož zákona, a to tak, že každou část stavby podřadil pod různá ustanovení stavebního zákona.

pokračování

[6] Dále krajský soud dovodil, že ocelovou halu s podzemní železobetonovou konstrukcí nelze podřadit pod § 96 odst. 2 písm. c) až g) stavebního zákona. Vzhledem k jejím rozměrům 9,6 x 13,5 m, výšce přes 9 m a hloubce pod zemí 3,9 m ji nelze podřadit ani pod žádnou ze staveb uvedených v § 103 nebo § 104 stavebního zákona, tudíž se nejedná ani o stavbu dle § 96 odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona. Dokumentace předložená stavebníkem neumožňuje řádně posoudit, zda tyto části stavby mohou být realizovány na základě územního souhlasu. Jestliže žalovaný přesto územní souhlas vydal, aniž vyzval stavebníka k dopracování dokumentace a provedl místní šetření, vycházel z neúplně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný tedy pochybil, jestliže vydal územní souhlas namísto toho, aby rozhodl v souladu s § 96 odst. 5 větou první stavebního zákona o provedení územního řízení.

[7] Krajský soud přisvědčil i druhé námitce žalobkyně, tedy tvrzení, že územní souhlas je nezákonný, neboť nesplňuje podmínky § 96 odst. 1 stavebního zákona, neboť by stavba způsobila podstatnou změnu poměrů v území. Upozornil na to, že stavba je významným zdrojem hluku, což plyne již ze souhrnné technické zprávy, neboť jednotlivé provozní části stavby emitují hluk o hodnotě od 80 do 90 dB. Navíc kvůli stavbě dochází k intenzivním odrazům slunečního záření od ocelového pláště sil. Jakkoliv je stavba umísťována do areálu, jenž je již v současnosti využíván shodným způsobem, což odpovídá též regulativům územně-plánovací dokumentace, neznamená to, že by stavba nepředstavovala podstatnou změnu poměrů v území. Je zřejmé, že není splněna podmínka § 96 odst. 1 stavebního zákona, a žalovaný měl namísto vydání územního souhlasu rozhodnout o provedení územního řízení, v němž by vlastníků sousedních staveb k bydlení umožnil uplatnit námitky a rozhodl o nich. Tím, že takto nepostupoval, zbavil žalovaný vlastníky okolních staveb k bydlení (mezi nimi též žalobkyni) ochrany vlastnického práva.

[8] Závěrem krajský soud nevyhověl návrhu stavebníka a nepřerušil řízení do doby pravomocného skončení přezkumného řízení. I kdyby byl v přezkumném řízení územní souhlas zrušen, nemohl by soud žalobu odmítnout. Věcné posouzení žaloby pak není závislé na výsledku přezkumného řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření účastníků

[9] Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou založila na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelka předně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Je přesvědčena o tom, že nebyly splněny podmínky pro postup podle § 82 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud odkázal na jednotnou a ustálenou judikaturu ohledně právní povahy územního souhlasu, ačkoliv si je vědom skutečnosti, že je tato otázka nyní opětovně posuzována rozšířeným senátem NSS. Zároveň výslovně odkázal na usnesení NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 As 436/2017 - 35, v němž první senát NSS uvádí, že otázka právní povahy územního souhlasu má být posouzena jinak, než jak stanovuje předchozí usnesení

rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, č. 2725/2013 Sb. NSS, a je zároveň pochybné, nakolik tyto judikatorní závěry ob stojí s ohledem na vývoj následné rozhodovací praxe NSS i Ústavního soudu i na relevantní legislativní změny související právní úpravy. Krajský soud však uzavřel, že nevidí důvod pro přerušení řízení a námitkami stěžovatelky proti posouzení územního souhlasu jako zásahu správního orgánu se nijak nezabýval. Rozsudek je tak v rozhodné právní otázce nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[11] Krajský soud si současně vnitřně odporuje, když na jedné straně považuje územní souhlas za zásah správního orgánu, současně však žalovanému vyčítá „zásadní obsahové nedostatky územního souhlasu“ (str. 7 rozsudku) spočívající v absenci „údaje o splnění podmínek pro vydání územního souhlasu, tedy odůvodnění“. Je evidentní, že akcentováním obsahového hlediska a nároky na dodržení formálních požadavků dle stavebního zákona i dle § 15a odst. 2 vyhlášky uvažuje krajský soud o územním souhlasu jako o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

[12] Kromě toho stěžovatelka poukazuje na to, že územní souhlas lze přezkoumat v přezkumném řízení. Ve věci územního souhlasu je přitom u Krajského úřadu pro Středočeský kraj vedeno pod č. j. 136077/2016/KUSK přezkumné řízení, ve kterém žalobkyně uplatňuje veškerá svá procesní práva a v němž následně může brojit žalobou proti rozhodnutí vydanému v tomto přezkumném řízení. Krajský soud rovněž zkoumal a závazně hodnotil zákonnost územního souhlasu, čímž nahradil správní orgán v jeho věcné kompetenci v rámci přezkumného řízení. Tím, že krajský soud do skončení přezkumného řízení nepřerušil soudní řízení, zapříčinil, že o rozhodné právní otázce rozhodoval namísto správního orgánu. Správní orgán totiž bude z rozsudku krajského soudu vycházet. Tímto postupem zasáhl krajský soud do ústavně zaručených práv stěžovatelky, a to konkrétně do práva na spravedlivý proces, neboť byla porušena dělba moci.

[13] Stěžovatelka je dále přesvědčena o nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně k podání zásahové žaloby. Územní souhlas není institutem, na jehož základě může bez dalšího dojít k realizaci stavby. Žalobkyně svou žalobu založila na tom, že daná stavba byla realizována na základě územního souhlasu vydaného dle § 96 stavebního zákona a v důsledku realizace této stavby a jejího provozu může být významným způsobem dotčena na vlastnickém právu. Tato argumentace však sama o sobě nemůže dokládat aktivní věcnou legitimaci žalobkyně k podání zásahové žaloby. V rozsudku krajského soudu absentuje posouzení aktivní věcné legitimace žalobkyně z hlediska zásahu žalovaného zaměřeného přímo proti ní. V tomto ohledu trpí rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[14] Zároveň bylo stěžovatelce jakožto osobě zúčastněné na řízení upřeno právo na spravedlivý proces, neboť jí byla zaslána k vyjádření pouze žaloba a následná replika žalobkyně. Následná podání žalobkyně ze dne 17. 8. 2017, 29. 10. 2018 a 7. 1. 2019 s důkazními návrhy (CD s doklady prokazujícími vliv stavby na okolí a s dalšími důkazy vlivu stavby na okolí), již stěžovatelce doručena nebyla, přestože z odůvodnění rozsudku plyne, že vliv stavby na okolí považoval krajský soud za stěžejní pro svůj závěr o nezákonnosti územního souhlasu. Soud přitom přistoupil k projednání žaloby a rozhodnutí ve věci bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., a to na základě implicitního souhlasu

pokračování

pouze žalobkyně a žalovaného; nikoli však již osoby zúčastněné na řízení. Je nepochybné, že v otázce zákonnosti územního souhlasu bude žalovaný z napadeného rozsudku vycházet, a to aniž by stěžovatelce, které se územní souhlas přímo dotýká, byla ze strany krajského soudu dána možnost na účinné vznesení námitek ke všem podkladům obsaženým v soudním spise. Za takovou možnost nemůže být považováno právo stěžovatelky na nahlížení do spisu, neboť i při realizaci tohoto práva nelze vyloučit, že do soudního spisu nebudou ještě i následně založena podání a důkazy, které bude soud při rozhodování o žalobě bez jednání považovat za rozhodné pro posouzení projednávané věci.

[15] Stěžovatelka je rovněž přesvědčena o nesprávném právním posouzení otázky nezákonnosti zásahu žalovaného, které krajský soud založil na vydání územního souhlasu v rozporu s právními předpisy. Stěžovatelka je přesvědčena, že v projednávané věci byly kumulativně naplněny obě podmínky, na které krajský soud poukazuje, a to jak podřaditelnost posklizňové linky včetně úprav zpevněných ploch a oplocení pod § 96 odst. 2 stavebního zákona, tak podmínky stanovené v § 96 odst. 1 téhož zákona. Podle jejího názoru podzemní konstrukční části stavby naplňují definiční znak výrobku plnicího funkci stavby, pro kterou se podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 16. stavebního zákona nevyžaduje povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu, ale stačí územní souhlas. Výrobce posklizňové linky rovněž vydal prohlášení o shodě, takže celá stavba jako jediný výrobek plní funkci stavby, pro kterou není nutné stavební povolení.

[16] Podle stěžovatelky zároveň nedošlo k podstatné změně poměrů ve smyslu § 96 odst. 1 stavebního zákona, neboť stavba je umístěna ve stávajícím posklizňovém areálu, který byl takto využíván mnoho let. Stavba se nachází 41 m od domu žalobkyně, nikoliv 35 m, jak uvedl krajský soud, přičemž je vysoce modernizovaná, tudíž hluk, který vydává, je mnohem menší než hluk z předchozí posklizňové linky. Ostatně stěžovatelka vybudovala k odhlučnění prostoru i betonovou stěnu. Z měření hluku vyplývá, že nedochází k překračování hygienických limitů, a za účelem eliminace slunečních paprsků byla vysázena nová zeleň. Ke kasační stížnosti stěžovatelka přiložila protokol Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem o měření hluku ze dne 3. 12. 2016.

[17] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že krajský soud postupoval správně, pokud rozhodl podle ustálené judikatury NSS a přezkoumal zásahovou žalobu, neboť rozšířený senát o věci ještě nerozhodl. Zároveň krajský soud neměl čekat na výsledek přezkumného řízení, neboť napadnutí územního souhlasu v přezkumném řízení je mimořádným opravným prostředkem, a navíc v projednávané věci je zcela neefektivní. Ministerstvo pro místní rozvoj již dvakrát konstatovalo nezákonnost územního souhlasu, ale žalovaný nerespektuje závazný právní názor s ohledem na dobrou víru stěžovatelky. Zároveň není zřejmé, proč by žalobkyni nesvědčila aktivní věcná legitimace, neboť stěžovatelka neuvedla, jaké další „povolení“ jí udělilo právo realizovat stavbu. Žalobkyně se domnívá, že rovněž základové konstrukce musí být výrobkem vzniklým strojírenskou činností. Naproti tomu ocelová hala, železobetonová podzemní stavba, kobka pro ukládání odpadu apod. jsou stavby, které vyžadují stavební práce a nedají se podřadit pod „základové konstrukce“. Prohlášení o shodě bylo vydáno až více než pět měsíců po vydání územního souhlasu, není tedy zřejmé, na základě jakých listin mohl žalovaný dospět k závěru, že se jedná o stavbu podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 16.

stavebního zákona. Stavby sil vznikají montážní technikou a nejedná se o osazení hotového výrobku. Sila jsou zároveň ve vzdálenosti 35 m od jejího domu, jedná se o obrovský hlučící a oslňující kolos přímo před obytnými nemovitostmi, přičemž umístění těchto nových sil vyvolalo podstatnou změnu poměrů v území. Původní zeleň byla vykácena a nová zeleň prý vysázena nebude. Hluk je tímto ještě zvýšen, navíc od postavené stěny se hluk pouze odráží a ještě jej umocňuje. Provoz posklizňové linky nadto překračuje hygienické limity, přičemž stěžovatelkou dodané měření není objektivní, neboť vznikalo v době, kdy se v areálu nepracovalo, stará technologie byla vypnuta apod. Při provedeném měření naopak hodnota hluku přesahovala 50 dB. Provozem sil dochází ke znečišťování životního prostředí, rozšiřování pesticidů a škodlivému působení na lidské zdraví.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[20] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., NSS se zabýval nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[21] Stěžovatelka uvedla několik důvodů, proč pokládá napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Jejím stěžejním argumentem je tvrzení, že územní souhlas nelze napadnout zásahovou žalobou, resp., že zde není jednoznačná judikatura k této otázce, přičemž krajský soud pochybil, když žalobu věcně projednal, ačkoliv je otázka posouzení povahy územního souhlasu předmětem věci předložené rozšířenému senátu NSS. K tomu je nutné uvést, že usnesením ze dne 31. 5. 2018, č. j. 1 As 436/2017 - 35, byla rozšířenému senátu vskutku postoupena věc s otázkou, zda územní souhlas dle § 96 stavebního zákona (resp. obecně souhlasy vydávané dle stavebního zákona) představuje rozhodnutí přezkoumatelné ve správním soudnictví dle § 65 a násl. s. ř. s. Rozšířený senát o této věci do dnešního dne nerozhodl. Důvody pro přerušení řízení jsou uvedeny v § 48 s. ř. s., přičemž stěžovatelka se pravděpodobně domáhá přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Ten se týká případů, kdy soud zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Takové přerušení je však již podle textu zákona fakultativní (viz § 48 odst. 3 věta první: *Předseda senátu řízení usnesením může přerušit...*). Jestliže tedy krajský soud tuto možnost nevyužil, věc posoudil a řízení nepřerušil, nedopustil se žádného nezákonného postupu.

pokračování

[22] Nelze ostatně souhlasit s tím, že by judikatura NSS k této otázce byla nejednoznačná. Již v samotném předkládacím usnesení č. j. 1 As 436/2017 - 35 první senát neuvádí, že by zde byla rozporná judikatura, tedy, že by existovala judikatura, která by územní souhlas považovala za rozhodnutí. Tvrdí pouze, že rozhodná právní otázka, konkrétně posouzení, zda je územní souhlas rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., má být posouzena jinak, než jak stanovuje dosavadní jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76. Na toto usnesení rozšířeného senátu, z něž vyšel také krajský soud v projednávané věci, navazuje i značná další judikatura (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 215/2018 - 33, ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 As 58/2014 - 75. či usnesení ze dne 5. 2. 2015, č. j. 7 As 87/2014 - 41). Není zde proto důvodu k jinému postupu než jaký zvolil krajský soud, neboť je zde jasná ustálená judikatura založená rozhodnutím rozšířeného senátu a na její závaznosti nemůže samotné zpochybnění ze strany tříčlenného senátu v tuto chvíli nic změnit. NSS proto nepřisvědčil stěžovatelčině námitce, že tato otázka je nejednoznačně vykládána. Námitky stěžovatelky, ve kterých poukazuje na změnu stavebního zákona a vnímání územních souhlasů, nemůže NSS za stávající judikатурní situace nijak zohlednit, když i v současné době za stávající právní úpravy judikatura vychází z výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu, které je stále závazné a ničím nepřekonané. Do doby vydání rozhodnutí rozšířeného senátu nelze než odkázat na dřívější judikaturu a následovat ji. Ostatně pokud by krajský soud posoudil územní souhlas jako rozhodnutí, byl by jeho přezkum pro stěžovatelku méně výhodný, protože by v jeho rámci mohl krajský soud územní souhlas zrušit. V projednávané věci krajský soud „pouze“ konstatoval jeho nezákonnost a územní souhlas stále existuje, což je stěžovatelce prospěšnější.

[23] Rovněž námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu nesrozumitelnosti nemůže obstát. Není pravdou, že by si krajský soud protiřečil, když na jedné straně uvádí, že územní souhlas není rozhodnutím, a na druhé straně dochází k závěru, že územní souhlas nebyl dostatečně odůvodněn. Ve smyslu § 96 odst. 5 stavebního zákona nemůže být územní souhlas vydán, nesplňuje-li žádost nebo záměr podmínky pro jeho vydání, nebo mohou-li být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas. Jednou z podmínek vydání územního souhlasu je tedy skutečnost, že stavební úřad neshledá přímé dotčení práv dalších osob. Jak bylo řečeno výše, dle usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 86/2010 - 76 není územní souhlas rozhodnutím, ale jiným úkonem dle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Přestože je dle aktuální judikatury soudní ochrana práv třetích osob zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 s. ř. s. (a nepřezkoumatelnost územního souhlasu tedy pojmově nepřichází v úvahu), poukázal krajský soud správně na to, že územní souhlas musí být jakožto akt veřejné moci nahrazující rozhodnutí odůvodněn. Ostatně § 15a vyhlášky upravuje náležitosti územního souhlasu a v odst. 2 stanoví, že musí obsahovat mimo jiné údaje o splnění podmínek pro jeho vydání. Obdobně konstatoval i NSS např. v již citovaném rozsudku č. j. 9 As 215/2018 - 33, na který odkázal i krajský soud. Závěry krajského soudu jsou proto v souladu s judikaturou i s požadavky vyplývajícími z právní úpravy a stěžovatelčině námitce tedy nelze přisvědčit.

[24] Ani existence souběžně vedeného přezkumného řízení vedle soudního řízení nepůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jak již bylo vysvětleno výše, výsledkem soudního řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu je jen konstatování či nekonstatování nezákonnosti územního souhlasu, ale nikoliv jeho zrušení. Přezkumné řízení běží podle § 96 odst. 4 stavebního zákona nezávisle na soudním řízení, je zahajováno z moci úřední a představuje mimořádný opravný prostředek, jehož pomocí je možné územní souhlas přímo zrušit. Žaloba proti nezákonnému zásahu tak představuje jednu z možných variant, jak územní souhlas zpochybnit, ale zároveň není její projednání v rozporu s cíli přezkumného řízení, které jsou rozdílné. Jak bylo vysvětleno výše, z § 48 odst. 3 s. ř. s. vyplývá, že přerušování řízení je fakultativní a závisí pouze na úvaze předsedy senátu, zda tuto možnost využije či nikoliv (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 1 Ans 6/2007 - 47, ze dne 31. 8. 2012, č. j. 5 As 83/2011 - 273, nebo ze dne 30. 6. 2015, č. j. 4 As 148/2013 - 126, č. 3295/2015 Sb. NSS). Krajský soud proto nepochybil, pokud řízení nepřerušil s ohledem na probíhající přezkumné řízení.

[25] Stěžovatelka dále zpochybnila aktivní věcnou i procesní legitimaci žalobkyně, neboť se domnívá, že územní souhlas není institutem, na jehož základě může bez dalšího dojít k realizaci stavby. V rozsudku krajského soudu podle jejího názoru absentuje posouzení aktivní věcné legitimace žalobkyně z hlediska zásahu správního orgánu zaměřeného přímo proti ní nebo v jeho důsledku proti ní přímo zasahujícího. Skutečnost, že územní souhlas lze napadnout zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s., jednoznačně vyplývá z ustálené judikatury, zejména z usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 86/2010 - 76, tudíž není pravdou, že by územní souhlas nemohl přímo zasáhnout do práv jiných osob. Co se týče aktivní legitimace žalobkyně v projednávané věci, krajský soud přehledně vysvětlil, jaká kritéria musí být v souladu s § 82 s. ř. s. splněna, aby mohla být zásahová žaloba úspěšná.

[26] Tvzení, že žalobkyně není přímo dotčena ve svých právech, nelze přisvědčit. Vzhledem k malé vzdálenosti stavby od domu žalobkyně (ať už je to 35 metrů uváděných krajským soudem, nebo 41 metrů uváděných stěžovatelkou) je žalobkyně stavbou prokazatelně obtěžována, a to hlukem, slunečním zářením, prachem apod. Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádná relevantní tvrzení, kterými by mohla aktivní věcnou legitimaci žalobkyně zpochybnit. Rozsudek krajského soudu proto není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť ačkoliv se na počátku odůvodnění krajský soud přímým dotčením práv nezabýval, úvaha o tomto dotčení je obsažena v bodech 35. – 36., ve kterých se zabýval otázkou podstatného vlivu stavby na okolí.

[27] Lze tedy uzavřít, že rozsudek krajského soudu je logický, soudržný, dobře odůvodněný a netrpí nepřezkoumatelností.

[28] Dále se NSS zabýval námitkou stěžovatelky, že k ní jako k osobě zúčastněné na řízení nepřistupoval krajský soud v souladu s právem na spravedlivý proces, že jí nedoručil všechny písemnosti a rozhodl ve věci bez nařízení jednání bez jejího souhlasu.

[29] Práva a postavení osoby zúčastněné na řízení upravuje § 34 s. ř. s. V jeho odst. 3 se uvádí: *Osoba zúčastněná na řízení má právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisů, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se*

pokračování

jí žaloba, usnesení o přiznání odkladného účinku, usnesení o předběžném opatření a rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí. Osoba zúčastněná na řízení nemůže disponovat jeho předmětem.

[30] Práva osoby zúčastněné na řízení byla detailněji upravena judikaturou soudu, ze které vychází i komentářová literatura. „Vedle práv výslovně uvedených v § 34 odst. 3 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení např. právo namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce (§ 8 odst. 5 s. ř. s.), právo být v řízení zastoupena, právo na vyrozumění o nařízeném jednání (§ 49 odst. 1 s. ř. s.), právo klást při jednání se souhlasem předsedy senátu otázky účastníkům, popřípadě svědkům a znalcům, anebo vyzvat tyto osoby k vyjádření k věci (§ 49 odst. 5 s. ř. s.), právo na ústní vyhlášení rozsudku, proběhlo-li jednání (§ 49 odst. 11 s. ř. s.), právo podat kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.), právo na doručení kasační stížnosti podané jinou osobou a možnost vyjádřit se k jejímu obsahu (§ 109 odst. 1 s. ř. s.). Součástí práva na vyjádření se k věci (§ 34 odst. 3 s. ř. s.) je i právo obdržet veškerá pro věc relevantní (tedy ne všechna) podání účastníků řízení, dalších osob zúčastněných na řízení či třetích osob, přestože např. v § 74 odst. 1 s. ř. s. je toto právo výslovně vztaženo pouze na vyjádření žalovaného k žalobě. Pro posouzení relevance obsahu těchto podání z hlediska, zda jejich nedoručením ostatním účastníkům řízení či osobám na řízení zúčastněným se soud dopustil vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, je rozhodující, jestli má takové podání za cíl ovlivnit rozhodnutí soudu, zda soud z něho při svém rozhodování vyšel, do jaké míry opřel výrok a odůvodnění rozhodnutí o obsah tohoto podání, a zda bylo ve věci nařízeno jednání.“ (BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016)

[31] Jak bylo řečeno v rozsudku NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 324/2018 - 36, „[o]sobě zúčastněné na řízení přiznává soudní řád správní řadu procesních práv: předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo. Doručuje se jí žaloba, usnesení o přiznání odkladného účinku, usnesení o předběžném opatření a rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí (§ 34 odst. 3 s. ř. s.). Dále má osoba zúčastněná nařízení právo navrhopvat na podporu svých tvrzení důkazy, přičemž soud má povinnost se s jejími návrhy vypořádat (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2015, č. j. 6 As173/2014- 186, ze dne 18. června 2015, č. j. 9 As 294/2014 - 114, či ze dne 16. března 2016, č. j. 6 As 141/2015 - 63). Nemá však právo disponovat s řízením nebo jeho předmětem (třetí věta § 34 odst. 3 s. ř. s.) ani na nařízení jednání, pokud účastníci řízení souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. července 2012, č. j. 40 A 3/2012- 217).“

[32] Stěžovatelka nenamítá, že by nebyly splněny výše uvedené povinnosti soudu či že by jí nebyl dán prostor k vyjádření. Její tvrzení, že jí měl krajský soud poslat všechna došlá podání účastníků, nemají oporu ani v zákoně, ani v judikatuře. Jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatelce byla doručena žaloba, vyjádření žalovaného a replika žalobkyně. Listiny předložené žalovaným, povětšinou rozhodnutí učiněná v rámci přezkumného řízení, byly stěžovatelce doručeny správními orgány. Co se týká pozdějších podání žalobkyně, nelze než konstatovat, že o ně krajský soud svůj výrok ani důvody rozhodnutí. Tyto dodatečně doložené listiny sloužily spíš pro dokreslení situace, přičemž krajský soud dokonce CD od žalobkyně ani jako důkaz neprovedl pro jeho nadbytečnost. Krajský soud proto nepochybil, když stěžovatelce nedoslal všechny listiny, které obdržel

od účastníků řízení, přičemž pokud si chtěla být stěžovatelka jistá obsahem spisu, mohla požádat o nahlédnutí do spisu, kteréžto právo jí jako osobě zúčastněné na řízení příslušelo. Této možnosti však nevyužila.

[33] Obdobně je třeba přistoupit k námitce, že krajský soud rozhodl bez jednání, aniž by s tím vyslovila stěžovatelka souhlas. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. se k souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání vyzývají pouze účastníci řízení, což stěžovatelka v řízení před krajským soudem nebyla, na rozdíl od nynějšího řízení o kasační stížnosti. V kasační stížnosti nepoukázala na jediný důvod, pro který by jí toto právo mělo náležet, ačkoliv pro to není opora v zákoně ani v judikatuře, jak je citována výše. Její námitka proto není důvodná.

[34] NSS nyní přistoupil k posouzení, zda územní souhlas naplnil podmínky § 96, respektive § 103 stavebního zákona a podmínky § 15a vyhlášky.

[35] Jak je již uvedeno výše, § 15a odst. 2 vyhlášky stanoví, že územní souhlas musí obsahovat údaje o splnění podmínek pro jeho vydání. NSS se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že územní souhlas tyto údaje neobsahuje, není v něm uvedena klasifikace objektů stavby a jejich podřazení pod § 103 stavebního zákona. V tomto ohledu je proto územní souhlas vadný a krajský soud postupoval správně, pokud posoudil splnění podmínek stavebního zákona pro jeho vydání samostatně. Pro to, aby učinil závěr o zákonnosti či nezákonnosti územního souhlasu, neměl jinou možnost než věc samostatně meritorně posoudit, i když žalovaný tyto konkrétní úvahy do územního plánu nepromítl.

[36] Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 vydá stavební úřad místo územního rozhodnutí územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů posuzovaných ve zjišťovacím řízení, nebo pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

[37] Podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona postačí územní souhlas v případech stavebních záměrů uvedených v § 103.

[38] Podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 16 stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu stavby výrobků plnicích funkci stavby, včetně základových konstrukcí pro ně.

[39] Podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona obsahuje žádost o územní souhlas kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a staveb. K žádosti žadatel připojí souhlasy osob, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k pozemkům nebo stavbám na nich a tyto pozemky mají společnou hranici s pozemkem, na kterém má být záměr uskutečněn; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m.

pokračování

[40] Podle § 96 odst. 5 stavebního zákona stavební úřad rozhodne usnesením o provedení územního řízení, dojde-li k závěru, že žádost nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas.

[41] V § 103 stavebního zákona jsou uvedeny stavby, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce nevyžadující stavební povolení ani ohlášení, mezi nimiž jsou v odst. 1 písm. e) bodu 16. zařazeny také výrobky plnící funkci stavby, včetně základových konstrukcí pro ně. Pojem „stavba“ je definován v § 2 odst. 3 stavebního zákona, přičemž jedním z jejích znaků je, že vzniká stavební nebo montážní technologií. Ačkoliv jsou výrobky plnící funkci stavby podle § 2 odst. 3 stavebního zákona považovány za stavby, od běžných staveb se liší tím, že na rozdíl od nich nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Krajský soud v tomto směru případně poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008 - 78, č. 2394/2011 Sb. NSS. V odůvodnění citovaného rozsudku městský soud uvedl, že *„[n]ový stavební zákon č. 183/2006 Sb. zavedl do právního řádu zcela nový pojem ‚výrobek plnící funkci stavby‘, aniž by však tento pojem definoval nebo jej nějak blíže vymezoval. Jde o novou kategorii stavebního zákona odlišnou od staveb, terénních úprav a zařízení. Výrobky plnící funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnící funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem.“* S touto definicí pojmu „výrobek plnící funkci stavby“ se ztotožňuje i NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2016, č. j. 4 As 78/2016 - 26). NSS ji proto použil spolu se shora nastíněnou definicí pojmu „stavba“ jako východisko také v nyní projednávané věci.

[42] Pokud se týká výrobků plnících funkci stavby, soud odkazuje na komentářovou literaturu (Macháčková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 18), podle které *„jedním z mnoha možných příkladů takových výrobků jsou ‚zahradní domky‘, které si stavebníci jako zkompleťovaný celek zhotovený u výrobce zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně užívali jako ‚klasickou‘ stavbu vzniklou stavební činností. V okamžiku, kdy tento výrobek ztratí svoji mobilitu, tj. pokud by bylo záměrem jeho majitele osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby, pak takový výrobek plně podléhá povolenacím režimům dle stavebního zákona.“*

[43] Ze správního spisu NSS zjistil, že stavba v projednávané věci je technologickým celkem, který je z části umístěn v prostoru pod úrovní terénu s půdorysnými rozměry cca 9,6 x 13,5 m a výškou cca 10 m. Spočívá v montáži dvou kusů ocelových sil o průměru 14,63 m a výšce 22,49 m s redlery a korečkovými elevátory. Součástí stavby je expediční část posklizňové linky, kterou tvoří ocelové pojezdové zásobníky s jehlanovou výsypkou. Dále je součástí stavby betonová kobka pro ukládání nezužitkovatelných odpadů vzniklých při čištění, jež sahá asi 4 m pod úroveň okolního terénu. V rámci stavby mělo být podle žádosti ze dne 21. 3. 2016 realizováno také zpevnění ploch a oplocení. Zatímco síla s expediční částí posklizňové linky byla vytvořena strojírenskou technologií, nikoliv stavební činností, a lze je tak považovat za výrobky plnící funkci stavby ve smyslu § 103

odst. 1 písm. e) bodu 16. stavebního zákona, i NSS dospěl k závěru, že ocelovou halu, železobetonovou podzemní stavbu, kobku pro ukládání odpadu, komunikace a zpevněné plochy nelze podřadit pod pojem výrobky plnicí funkce stavby podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 16. stavebního zákona. Podzemní prostor totiž není součástí technologického zařízení a tyto části stavby jsou výsledkem stavební činnosti, nikoliv jiné průmyslové technologie, např. strojírenské.

[44] Jak uvedl i Krajský úřad Středočeského kraje v rozhodnutí o přezkoumání územního souhlasu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 037500/2018/KUSK REG/Šti, posledně zmíněné části stavby jsou výsledkem stavební činnosti, s použitím stavební nebo montážní technologie, a tudíž o nich mělo být vydáno územní rozhodnutí a stavební povolení. Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádné konkrétní argumenty, na jejichž základě by mohl NSS dospět k opačnému závěru.

[45] Už jen z tohoto důvodu proto mělo být vedeno územní řízení a následně vydáno stavební povolení, během kterého by žalobkyně a další vlastníci nemovitostí dotčení plánovaným stavebním záměrem mohli uplatnit své námitky či připomínky. Vydáním územního souhlasu tak vskutku došlo k nezákonnému zásahu do práv žalobkyně ve smyslu § 82 s. ř. s.

[46] I když by již výše uvedené důvody stačily k posouzení důvodnosti žaloby proti nezákonnému zásahu, NSS se shoduje s krajským soudem i v hodnocení, zda územním souhlasem došlo k podstatné změně poměrů. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona je možné vydat územní souhlas pouze, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014 - 38, č. 3189/2015 Sb. NSS, uvedl, že *„územní souhlas je zjednodušený proces umístění záměru do území, který je primárně určen pro záměry nekonfliktní, u nichž se nepředpokládá ani střet s veřejnými zájmy, ani zásah do práv vlastníků okolních nemovitostí. Stavební zákon to vyjadřuje slovy ‚poměry v území se podstatně nemění‘. Jestliže je z podkladů zřejmé, že záměr ovlivní své okolí zvýšením hladiny hluku a toto zvýšení není jen marginální, pak lze těžko dospět k závěru, že se poměry v území podstatně nemění. Takový záměr proto není možné umístit pomocí zjednodušeného procesu (územního souhlasu), ale je nutné ohledně něj vést řádné územní řízení“*.

[47] Ke splnění těchto podmínek ale v nyní posuzovaném případě nedošlo. Nemovitost žalobkyně se nachází blíže od nyní posuzované stavby než od stávajících sil, která stojí spíše v zadní části zemědělského areálu, a je zřejmé, že žalobkyně může být stavbou dotčena. Stavba přes silnici sousedí se stavbami pro bydlení, přičemž představuje v první řadě významný zdroj hluku, což plyne již ze souhrnné technické zprávy, neboť jednotlivé provozní části stavby emitují hluk o hodnotě od 80 do 90 dB. Hluková studie nebyla k žádosti předložena, pouze Ing. J. M., o jehož kvalifikaci není nic známo, v souhrnné technické zprávě vyslovil blíže nepodložený předpoklad, že hlukový limit 40 dB v noci u domu č. p. 6 nebude překročen, takže areál lze provozovat v denní i noční době. NSS se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že s ohledem na podmínku stanovenou v závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Středočeského kraje požadující objektivizaci hladiny akustického tlaku v okolí stavby ve fázi zkušebního provozu stavby, vše nasvědčuje tomu,

pokračování

že existují odůvodněné obavy o dopady, které bude mít provoz stavby na dodržení limitu akustického tlaku ve chráněném prostoru obytných staveb.

[48] Předložený protokol Zdravotního ústavu se sídlem v Ústí nad Labem o měření hluku ze dne 3. 12. 2016 byl předložen již v rámci soudního řízení a krajský soud jej pro nadbytečnost jako důkaz neprovedl. Ani NSS neshledal důvody pro jeho provedení, neboť smyslem tohoto řízení není určit přesnou hodnotu hluku způsobeného stavbou, ale zhodnotit, zda existují skutečnosti nasvědčující, že provozem stavby dojde k podstatné změně poměrů v okolí. Tyto skutečnosti jsou již dostatečně zřejmé z obsahu správního spisu.

[49] Okolnost, že stavba má být umístěna do areálu, který již dříve sloužil k obdobným účelům, sama o sobě nemůže odůvodnit tvrzení stěžovatelky, že k žádné podstatné změně poměrů nemůže dojít. Stěžovatelka využitím územního souhlasu obešla ustanovení stavebního zákona, a znemožnila tak žalobkyni a dalším možným dotčeným vlastníkům nemovitostí, aby řádně uplatnili své námitky ke stavbě a případně aby bylo náležitě prověřeno, zda stavba splňuje hygienické hlukové normy a další náležitosti.

[50] Již jen s ohledem na výše uvedené je nutné konstatovat, že z územního souhlasu není zřejmé, že nedojde k podstatné změně poměrů, žalovaný se touto podmínkou nezabýval a na základě tvrzení žalobkyně lze usuzovat na negativní dopady stavby, které podstatně mění poměry v území.

[51] Lze tedy shrnout, že postupem žalovaného došlo k nezákonnému zásahu do práv žalobkyně podle § 82 s. ř. s., neboť územní souhlas neměl být za těchto okolností pro stavbu vydán.

IV. Závěr a náklady řízení

[52] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[53] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[54] Stěžovatelka nebyla v řízení o její kasační stížnosti úspěšná, proto soud ve výroku II. konstatoval, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni náleží vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyni vznikly náklady spojené se zastoupením advokátem (§ 35 odst. 2 s. ř. s.), spočívající v jednom úkonu právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti). Náklady tedy činí částka 3 100 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a částka 300 Kč jako náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy žalobkyni náleží částka 3 400 Kč. Jelikož zástupce

žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se zvyšuje o tuto daň (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a celkem činí 4 114 Kč. Soud tedy uložil stěžovateli zaplatit žalobkyni tuto částku na náhradě nákladů řízení v přiměřené lhůtě k rukám advokáta žalobkyně.

[55] Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. června 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu